

Тѣи погладаха на Олинта, когато влезе съ Апекидъ; но не говориха нищо. Тако и Олинтъ безъ да имъ говори колѣнничъ съ теплота и Благоговѣніе; Апекидъ спорадъ мърданіето на оустныте Олинтовы, и спорадъ прочите мѣ, които бѣха оправены на Креста, разсѣмѣ, чи сѣ моли въ оума си. И като свърши молбата си Олинтъ, обърна сѣ камто собраніето; и рече:

„Мѣжѣ и братѣа мои! не сѣ чѣдете, чи видите междѣ васъ єдного свѣщенника Исидинъ; той є живѣлъ за єдно сосѣ слѣпы те; но сега дѣха слезе на него и желѣе да види свѣтлина, да чѣе и да разсѣмѣ.“

„Да вѣде!“ рече єдинъ младъ изъ собраніето, комѣто лицето бѣше жѣлто и оутрѣдено, и показѣше въ себе си єдно горѣщо нетерпѣніе съ распалената си дѣша.

„Да вѣде!“ рече єдинъ дѣргъ възрастенъ, който є былъ разбойникъ въ младыте си години.

„Да вѣде!“ рече дѣргъ третій, който бѣше чѣловѣкъ старъ съ бѣла брада, и го позна Апекидъ, чи бѣше ровъ на єдного когатаго тѣрговца.

„Да вѣде!“ рекоха отвѣднѣшь сичките, отъ които, освѣнь двѣма, дѣргите бѣха отъ подолныте радѣве; тыѣ двѣма чѣловѣцы ги позна Апекидъ єдиныѣ бѣше офицеръ, а дѣргѣа бѣше тѣрговецъ.

Нын не искаме отъ тебе отче, рече Олинтъ Апекидѣ; не искаме клетѣа, да не ны издадѣшь, ка-